

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΥ

Μία ωραία εμπνευσις τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γου κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τῶν νεοτούρκων ἦτο ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν καλὸν μας καλλιτέχνην κ. Κεσανλή νὰ ζωγραφίσῃ εἰς μέγα μέγεθος τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου. Ὡσάν νὰ προμάντευε τί ἀπ' αὐτοῦ περιμένε τὸ ἔθνος. Καὶ πολλοὶ παρηχολούθειον τότε τὸν λαμπρὸν μας καλλιτέχνην εἰς ἓνα ἰδιαίτερον δωμάτιον τῆς σχολῆς Μαρσαλή ἀνάμεσα εἰς προπλάσματα, εἰς γενεσιουργαῖς στολὰς καὶ εἰς ἱστορικὰ διβλία νὰ ζωγραφῇ τὸ ὠραῖον τοῦ ἔργου τὴν φοβερὰν στιγμὴν τοῦ ἀπαγχονισμοῦ ἐνφ' αὐτοῦ οὐρόνως ἀπὸ τὴν κλίμακα τοῦ βάνου τρέμων ἀνέβαινε μὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὀνόματος Πατριάρχης. Ἡ φαντασία τοῦ καλλιτέχνου ἐξειλίχθη ζωηρότατα καὶ ἡ ἱστορικὴ σελὶς ἀπεδόθη μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν. Ἀλλὰ τί ἔγεινε τὸ ἔργον; Ὅταν ἡ σχολὴ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς γερμανοὺς εἶχε ἐγκαίρως μεταφερθῆ ἡ εἰκὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα κατὰ διαταγὴν Γερμανοῦ τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ὅλοι τὴν ἐνθυμοῦνται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἀκόμη μὴ συμπληρωμένην. Κατόπιν; Τὰ ἴχνη τῆς ἐχάθησαν. Ὁ καλλιτέχνης εἶχε καταφύγη τότε εἰς Θεσσαλονίκην καὶ τώρα ἐπανελθὼν ζητεῖ τὴν εἰκόνα του. Ποῖος εἶναι ὁ ὑπεύθυνος ἐκ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις; Τόση μεγάλη εἰκόνα δὲν ὠφελεῖ εἰς κανένα. Διὰ τί δὲν τὴν ἐπιστρέφου;

εἰς τὴν ἀναζητήσιν τῶν ὅλων αἰτίων
ἐπέφεραν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Κλε-
μῶ. Δὲν ἐνίκησεν ὁ Δεσανύλ ἀλλὰ τὸ
τήμα τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο νὰ ἐφαρμόσῃ
τὰ Ἡλύσσια.

Λιότι δύο συστήματα, δύο ἀντιλήψεις
δύο ἰσισυγκρασίαι ἤλθον εἰς σύγ-
κρουσιν, περισσότερον παρὰ δύο ἀντίπαλοι
πραγματικαὶ προσωπικότητες. Αὕτη πρέπει
εἶναι διὰ τὸν κ. Κλεμανσὼ ἢ πλεόν θε-
τικὴ παρηγορία ἐὰν τὸ φιλόσοφον πνεῦμά
δοκιμάζει ἀκόμη, εἰς τὴν ἡλικίαν του
τὴν πείραν τῶν ἀνθρωπίνων τὴν ὁ-
ραν ἀφεύκτως θὰ ἔχῃ, τὴν ἀνάγκην τῆς
παρηγορίας.

Ἡ πρώτη ἀντίληψις ἦτο ὅτι ὁ ρόλος
Προέδρου τῆς Δημοκρατίας πρέπει νὰ
βρῇ καὶ τι ὁ φρασμὸς, διὰ νὰ ἔχῃ ὁ-
κλή καὶ σκόπιμον λόγον ὑπάρξεως ὡ-
στε νὰ ἐνδυναμωθῇ με νέας προνομίας
νέα δικαιώματα, προσωπικῆς ἐπιμέλει-
ας τοῦ Προέδρου εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διαί-
τησιν τῆς χώρας, εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολι-
τικὴν αὐτῆς, εἰς ὅλην τέλος τὴν δημοσίαν
ὕλην τοῦ ἔθνους.

Ἡ δευτέρα ἦτο μετριοπαθὴς καὶ συντη-
ρικὴ. Θέλει τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρα-
τίας ἀποφασίζοντα ὡς διαιτητὴς αὐστηρῶς
ἀπροσώπως ἀμερόληπτος ἐπὶ τῶν δια-
φορῶν τῶν κομμάτων, μέσῳ ἀτμοσφαιρας
προσωπικῆς οὐδετερότητος καὶ αὐστηρᾶς ἐ-
πιμελειτικότητος. Τὸν θέλει τέλος ψυχρὸν
ἀτάραχον ρεθμιστὴν τῆς μηχανῆς τοῦ
ἔθνους.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη εἶναι ἡ νικήσασα.
Ὁ δ κ. Δεσανέλ εἰσέρογεται εἰς τὰ Ἡ.